

Дејан Мирковић

Правни факултет, Универзитет у Приштини – Косовска Митровица

ПОРЕЂЕЊЕ КРИМА И КОСОВА У КОНТЕКСТУ МЕЂУНАРОДНОГ ЈАВНОГ ПРАВА*

Сажетак

*Аутономна Република Крим је у марту 2014. године донела Деларацију о независности која се позива на саветодавно мишљење МСП о проглашењу независности Косова из 2010. Исти правни аргумент је употребљив и председник РФ приликом потписивања документа о припајању Крима. Правно тумачење показује да су се РФ и Аутономна Република Крим ипак позвали само на један део саветодавног мишљења МСП и то онај који истиче универзалну важност принципа самоопредељења. Други, конкретнији део саветодавног мишљења МСП који је пример за *contradictio in adjecto*, јер негира општепознату чињеницу да Резолуција 1244 гарантује суверенитет Србије на Косову, РФ и Аутономна Република Крим нису прихватили.*

Кључне речи: Међународни суд правде, Резолуција СБ УН 1244, Декларација о независности Крима, Косово и Метохија.

* Текст Декларације о независности Крима видети према званичном сајту Државног савета Републике Крим <http://www.rada.crimea>: ”Мы, депутаты Верховного Совета Автономной Республики Крым и Севастопольского городского Совета, исходя из положений Устава Организации Объединенных Наций и целого ряда других международных документов, закрепляющих право народов на самоопределение, а также принимая во внимание подтверждение международным судом ООН в отношении Косово от 22 июля 2010 года того факта, что одностороннее провозглашение независимости частью государства не нарушает какие-либо нормы международного права, принимаем совместно решение:

Врховни савет Аутономне Републике Крим и Градско веће Севастопоља на ванредним пленарним седницима одржаним у Симферопољу и Севастопољу 11. марта 2014. усвојили су Декларацију о независности Крима. У преамбули Декларације о независности је унето позивање на саветодавно мишљење Међународног суда правде УН (МСП) о проглашењу независности такозваног Косова из 2010. године. Тачније, у преамбули Декларације о независности Крима се истиче да проглашење независности „не противречи међународном праву”.¹⁾ Неколико дана касније, 16. марта, управо на основу Декларације о независности, одржан је референдум на Криму. Преко 90 % изашлих гласача је подржало независност од Кијева, као и први члан Декларације у којем се изражава јасна намера да полуострво уђе у састав Руске Федерације.

Након успешно проведеног референдума на полуострву, 18. марта 2014. председник РФ Путин и представници Крима и Севастопоља (Константинов, Аксјонов и Чали) потписали су у Москви у Кремљу Споразум о приступању Крима Руској Федерацији.

Пре свечаног потписивања, руски председник се у свом говору, такође, позвао на саветодавно мишљење МСП („Осим тога кримске власти су се ослањале на познати косовски прецедент који су наши западни партнери сами направили ...Међународни суд правде се сагласио са тим у својем решењу од 22. јула 2010“).²⁾

- 1) В случае если в результате предстоящего 16 марта 2014 года прямого волеизъявления народов Крыма будет принято решение о вхождении Крыма, включая Автономную Республику Крым и город Севастополь, в состав России, Крым после референдума будет объявлен независимым и суверенным государством с республиканской формой правления. 2. Республика Крым будет демократическим, светским и многонациональным государством, которое обязуется поддерживать мир, межнациональное и межконфессиональное согласие на своей территории. 3. Республика Крым как независимое и суверенное государство в случае соответствующих результатов референдума обратится к Российской Федерации с предложением о принятии Республики Крым на основе соответствующего межгосударственного договора в состав Российской Федерации в качестве нового субъекта Российской Федерации.
- 2) Према званичном стенограму говора објављеном на сајту председника Руске Федерације <http://kremlin.ru/transcripts/20603>, иначе, део говора о саветодавном мишљењу МСП има неколико пасуса: "Кроме того, крымские власти опирались и на известный косовский прецедент, прецедент, который наши западные партнёры создали сами, что называется, своими собственными руками, в ситуации, абсолютно аналогичной крымской, признали отделение Косово от Сербии легитимным, доказывая всем, что никакого разрешения центральных властей страны для одностороннего объявления независимости не требуется. Международный Суд ООН на основе пункта 2 статьи 1 Устава Организации Объединённых Наций согласился с этим и в своём решении от 22 июля 2010 года отметил следующее. Привожу дословную цитату: «Никакого общего запрета на одностороннее провозглашение независимости не вытекает из практики Совета Безопасности», – и далее: «Общее международное право не содержит какого-либо применимого запрета на провозглашение независимости». Всё, как говорится, предельно

**ПРАВНИ СТАВОВИ РУСКЕ ФЕДЕРАЦИЈЕ
ПОВОДОМ САВЕТОДАВНОГ МИШЉЕЊА МСП
О НЕЗАВИСНОСТИ КОСОВА**

У контексту претходно наведеног, поставља се питање да ли Руска Федерација де факто³⁾ признаје легалност независности Косова зато што се позива на саветодавно мишљење МСП из 2010?

Правно тумачење показује да РФ није де факто признала независност Косова зато што се позвала на одређени, апстрактни, део саветодавног мишљења МСП.

Следеће правне чињенице и тумачења то показују:

1) Руски судија Леонид Скотников није гласао за саветодавно мишљење МСП од 22. јула 2010. године (10 судија је гласало за 4 против).

Напротив, Скотников је нагласио у свом издвојеном мишљењу (у параграфу 9) да је МСП негирао Резолуцију 1244 и да је тако преузео политичке функције СБ УН, што је недопустиво у савременом међународном поретку.⁴⁾ На тај начин,

ясно. Я не люблю обращаться к цитатам, но всё-таки не могу удержаться, ещё одна выдержка из ещё одного официального документа, на этот раз это Письменный меморандум США от 17 апреля 2009 года, представленный в этот самый Международный Суд в связи со слушаниями по Косово. Опять процитирую: «Декларации о независимости могут, и часто так и происходит, нарушать внутреннее законодательство. Однако это не означает, что происходит нарушение международного права». Конец цитаты. Сами написали, раструбили на весь мир, нагнули всех, а теперь возмущаются. Чему? Ведь действия крымчан чётко вписываются в эту, собственно говоря, инструкцию. Почему-то то, что можно албанцам в Косово (а мы относимся к ним с уважением), запрещается русским, украинцам и крымским татарам в Крыму. Опять возникает вопрос: почему? От тех же Соединённых Штатов и Европы мы слышим, что Косово – это, мол, опять какой-то особый случай. В чём же, по мнению наших коллег, заключается его исключительность? Оказывается, в том, что в ходе конфликта в Косово было много человеческих жертв. Это что – юридически правовой аргумент, что ли? В решении Международного Суда по этому поводу вообще ничего не сказано. И потом, знаете, это даже уже не двойные стандарты. Это какой-то удивительный примитивный и прямолинейный цинизм. Нельзя же всё так грубо подвёрстывать под свои интересы, один и тот же предмет сегодня называть белым, а завтра – чёрным. Получается, нужно доводить любой конфликт до человеческих жертв, что ли?»

3) О врстама де факто признања види Аврамов С., Крећа М., *Међународно јавно право*, Правни факултет, Београд, 2008, стр. 87-94.

4) Према званичном сајту МСП <http://www.icj-cij.org/> судија Скотников је написао у свом издвојеном мишљењу у параграфу 9 да је МСП преузео функције СБ УН: "It is equally obvious that :In the present case, however, the Court is not interpreting resolution 1244 for the purpose of giving effect to what the Council has decided. The Council has not decided anything on the subject of the UDI. The Council has not even acknowledged the issuance of the UDI. The terms of resolution 1244 have remained unaltered since the UDI was adopted (see paragraphs 91 and 92 of the Advisory Opinion).9. It must be borne in mind that Security

МСП је у саветодавном мишљењу из 2010. нарушио баланс између СБ УН, Генералне скупштине и суда, прописан Повешом УН - истакао је Скотников (иначе не само експерт за међународно јавно право и дугогодишњи судија МСП, већ и бивши представник РФ при УН у Женеви). Такође, Леонид Скотников је приметио и да је већина судија МСП 2010. тврдила да Резолуција 1244 не гарантује да је КиМ део Србије (зато је наводно, независност била у складу са Резолуцијом 1244). То је несумњиво, био пример за *contradictio in adjecto* (“суво море”) или придавање неком појму својства које он не може имати јер када се прочита Резолуција 1244 јасно је да она три (3) пута изричито прописује да је Косово део СРЈ. На овај начин, МСП се ставио и изнад СБ УН. У том контексту, Скотников упозорава у параграфу 10 свог издвојеног мишљења, да је МСП већ нелегално преузимао надлежност од СБ УН, посебно у случају БиХ против СРЈ (када је судско веће упркос одлуци СБ УН да чланство СРЈ у УН почиње од 2000. самовољно “утврдило” да је оно почело осам година раније). Дакле, представник РФ у МСП није имао никакве дилеме, саветодавно мишљење је у супротности са Резолуцијом 1244.

- 2) Представници РФ су и приликом усмене расправе пред МСП 2009. године у Хагу изнели да је проглашење независности Косова у супротности са међународним правом. Ова расправа пред МСП је одржана 2009. године (трајала је 9 дана). Српски став су подржавале делегације Русије, Кине, Белорусије, Вијетнама, Кипра, Шпаније, Румуније, Бразила, Аргентине, Азербејџана, Боливије и Венецуле. Против српског става о независности такозваног Косова су биле делегације САД, Велике Британије, Немачке, Француске, Аустрије, Холандије, Норвешке, Данске, Финске, Бугарске, Хрватске, Албаније, Јордана, Саудијске Арабије.⁵⁾

Council resolutions are political decisions. Therefore, determining the accordance of a certain development, such as the issuance of the UDI in the present case, with a Security Council resolution is largely political. This means that even if a determination made by the Court were correct in the purely legal sense (which it is not in the present case), it may still not be the right determination from the political perspective of the Security Council. When the Court makes a determination as to the compatibility of the UDI with resolution 1244 — a determination central to the régime established for Kosovo by the Security Council — without a request from the Council, it substitutes itself for the Security Council” (подвукао Д. М)

- 5) Више о покретању поступка од стране Србије пред ГС УН види Царић С. *Саветодавна мишљења у међународном правосудју*, Службени гласник, Београд, 2009, стр. 81.

- 3) Коначно, приликом приступања Крима и потписивања договора у Кремљу у марту 2014, РФ и њен председник нису се позивали на део саветодавног мишљења МСП који негира значај Резолуције 1244 СБ УН.

Напротив, РФ и њени представници су се позвали приликом приступања Крима, само на део саветодавног мишљења које се бави општим принципима међународног права у вези са проглашавањем независности (дакле, фокус је био на апстрактном принципу самооопредељења, а не на косовском конкретном случају). Тачније, у саветодавном мишљењу МСП се наводи да су од XVIII века многе државе, а посебно бивше колоније на тај начин (проглашењем) стекле независност. У том контексту председник РФ је у свом обраћању од 18. марта 2014. управо истакао сличност између Декларације о независности САД и Декларације независности Крима (и није ниједном негирао резолуцију 1244 СБ УН).⁶⁾

Та дистинкција је кључна у руском правном тумачењу саветодавног мишљења МСП, показује и правну разлику између Крима и Косова.

- 4) На претходан закључак указује и чињеница да РФ након 2010. никада (као стална чланица СБ УН) није одустала од поштовања Резолуција СБ УН 1244 која гарантује српски суверенитет над Косовом и Метохијом.
- 5) Такође, РФ никада није подржала иницијативе САД и ЕУ да се укине или занемари Резолуција СБ УН 1244. (Најбољи пример за такво поступање западних држава је свакако Бриселски споразум из априла 2014. у којем нема ниједног помињања резолуције 1244).

РАЗЛИКЕ И СЛИЧНОСТИ ИЗМЕЂУ КРИМА И КОСОВА У КОНТЕКСТУ МЕЂУНАРОДНОГ ПРАВА И КОНТИНУИТЕТА РФ И СРБИЈЕ СА СССР И СРЈ

Такозвано Косово никада није било самостална држава. Територија Косова и Метохије је припадала вековима, или српској средњовековној држави од 1091. године, или Турској царевини од

6) Путин истиче, према званичном стенограму, паралелу између Декларације о независности Крима и америчке: "Сегодня я хочу обратиться и к народу Соединённых Штатов Америки, к людям, которые со времён основания этого государства, принятия Декларации независимости гордятся тем, что свобода для них превыше всего. Разве стремление жителей Крыма к свободному выбору своей судьбы не является такой же ценностью? Поймите нас".

1455. или коначно, новој српској држави и Југославији (Савезној Републици Југославији) од 1912. године.⁷⁾

Са друге стране, Крим је у задњих 500 и више година (дакле, вековима) припадао или Руској Империји од 1785. године или Турској царевини од 1475, или коначно, СССР од 1921. (а тек у кратком историјском периоду након 1991, од 20–так година, и самосталној Украјини).

Са друге стране, општепознато је у међународном праву да Руска Федерација има признати међународни континуитет са СССР. Такође, Србија има континуитет са Савезном Републиком Југославијом након 2006. (после одвајања Црне Горе).⁸⁾

Дакле, у контексту појма континуитета као међународног статуса државе на који може претендовати само једна држава⁹⁾ настала након територијалних промена, Крим припада РФ (као држави која је преузела континуитет од СССР). Такође, Косово и Метохија припадају Србији као држави која је преузела континуитет од Савезне Републике Југославије (у контексту права континуитета и нешто слободнијег тумачења, чак и данашња Турска Република, као држава која има признати континуитет са Турском царевином од 1918, има више права на Крим и Косово него што то имају власти нелегалне у Кијеву и Приштини).

ПОРЕЂЕЊЕ РЕФЕРЕНДУМА НА КРИМУ 2014. И ПРОГЛАШЕЊА НЕЗАВИСНОСТИ У НЕЛЕГАЛНО ИЗАБРАНОЈ СКУПШТИНИ КОСОВО 2008.

Референдум на Криму од 16. марта 2014. је без иједног инцидента одржан на целој територији овог полуострва, па и на терито-

7) *Косово и Метохија: прошлост, садашњост, будућност: Зборник радова са међународног симпозијума одржаног у Београду од 16-18.марта 2006 године*, уредник Коста Михаиловић, САНУ, Београд 2007.

8) О распаду СЦГ види Кнежевић М. *Изневјерена држава*, Институт за политичке студије, Београд, 2007.

9) Проф. др Миленко Крећа износи да је Америчко удружење за међународно право изнело јасне критеријуме у вези континуитета РФ са СССР; значајан део територије укључујући и историјске територије, већина становништва бивше државе, природни ресурси, армија, седиште владе, назив бивше државе. Види више о томе Крећа М, *Међународно јавно право*, Правни факултет, Београд, 2013, стр. 243. Види такође о континуитету и разликовању од сукцесије као и континуитету СССР и РФ, Бечку конвенцију о сукцесији држава у области уговора из 1978. и Крећа М, Пауновић М. *Практикум за међународно јавно право*, Досије, Београд, 2002, стр. 12, и *Србија пред Међународним судом правде*, књ. 1. "Филип Вишњић", Београд, 2007, стр. 739.

рији где живе Татари. Према званичним резултатима већина гласача (излазност је била 83,1%), њих 1.233.002 или 96,77% гласала је за отцепљење од Украјине и припајање Руско Федерацији (РФ).¹⁰⁾

Са друге стране, на Косову и Метохији никада није одржан референдум о отцепљењу. Српско становништво са севера Косова није чак ни учествовало на изборима 2007. за такозвани парламент Косова (који је прогласио независност 2008. године) и избори никада нису ни одржани на територији севера Косова на којој је већинско српско становништво.

Тачније, на територији 4 општине на северу 2007. није убачен ниједан гласачки листић или биралишта нису ни отворана.

Једини референдум који је одржан је био онај на северу Косова од 14. и 15. фебруара 2012. године (Гласачи су се изјашњавали о питању: „*Да ли прихватате институције такозване Републике Косово?*“ *Тада се око 99 % изјаснило да не прихвата, а излазност је била око 75 %*).

Поред тога, на изборима одржаним на Косову 2007. године је гласало само око 45 % гласача.

ПИТАЊЕ ПОЈМА АГРЕСИЈЕ У КОНТЕКСТУ ПОРЕЂЕЊА КРИМА И КОСОВА

Нема никакве сумње да је најважнији део појма агресије у међународном праву оружана акција.¹¹⁾ У том контексту, Русија 2014. није извршила агресију на Крим, јер руски војници нису испалили ниједан метак. Такође, на тој територији су се годинама легално налазили у складу са међународним уговором (Харковски споразум).

10) Према званичним резултатима <http://www.rada.crimea.ua/referendum/resultaty> : “Общее количество участников общекрымского референдума, принявших участие в голосовании – 1 274 096 (83,10 %)Количество голосов участников общекрымского референдума, поданных в поддержку вопроса общекрымского референдума: «1) Вы за воссоединение Крыма с Россией на правах субъекта Российской Федерации?» – 1 233 002 (96,77 %)Количество голосов участников общекрымского референдума, поданных в поддержку вопроса общекрымского референдума: «2) Вы за восстановление действия Конституции Республики Крым 1992 года и за статус Крыма как части Украины?» – 31997 (2,51 %) Количество бюллетеней для голосования на общекрымском референдуме, признанных недействительными – 9097 (0,72 %)Комиссия Автономной Республики Крым”

11) Кривокапић Б., *Енциклопедијски речник међународног права и међународних односа*, Службени гласник, Београд, 2010, стр. 30. или види такође дефиницију агресије у Аврамов С., Крећа М. *Међународно јавно право*, Правни факултет, Београд, 2008, стр. 602-606.

Са друге стране, НАТО је извршио оружану агресију на Косово и СРЈ 1999. године без одлуке СБ УН и постојања било каквог међународног уговора који би дозволио 78 дана бомбардовања (уз непрестано кршење међународног хуманитарног права, јер када се примени на косовски случај позната клаузула руског правника Фјодора Мартенса из времена Хашке конференције о миру, јасно је да је бомбардовање осиромашеним уранијумом и касетним бомбама ратни злочин).¹²⁾

НАТО је такође, помагао терористичку ОВК на сличан начин као што је помогао паравојску у Никарагви (што је утврђено управо познатом пресудом МСП у спору Никарагва против САД 1986). НАТО је слао терористима на КиМ (као и у Никарагви) финансијску подршку, обучавао их је, снабдевао оружјем и обавештајним подацима. Коначно, уз присуство НАТО године 2004. спроведен је погром над Србима на Косову. Ништа слично се није десило на Криму.

ДА ЛИ РЕВОЛУЦИОНАРНА ВЛАСТ У КИЈЕВУ НАКОН 21. ФЕБРУАРА 2014. ГОДИНЕ ИМА КОНТИНУИТЕТ СА УКРАЈИНОМ ПРИЗНАТОМ 1991. ГОДИНЕ?

Према међународном праву, да би се једној држави могло дати признање она мора да поседује следеће атрибуте државности: територију, становништво и стабилну државну организацију као и могућност да обезбеди извршење међународних уговорних обавеза.¹³⁾ Революционарне власти у Кијеву након отцепљења Крима, великих демонстрација на југоистоку земље, побуне Десног сектора у марту 2014, и коначно, после непоштовања међународног

12) Путин је посветио део свог говора од 18. марта 2014. и бомбардовању НАТО: "Так было в Югославии, мы же хорошо об этом помним, в 1999 году. Трудно было в это поверить, глазам своим не верил, но в конце XX века по одной из европейских столиц – по Белграду в течение нескольких недель наносились ракетно-бомбовые удары, а затем последовала настоящая интервенция. Что, разве была резолюция Совбеза ООН по этому вопросу, разрешающая такие действия?". Смисао Мартенсове клаузуле је да средства ратовања која нису обухваћена међународним конвенцијама нису увек дозвољена, види о томе Кривокапић Б. *Енциклопедијски речник међународног права и међународних односа*, Службени гласник, Београд, 2010. О ратним правилима уопште види детаљније Крећа М. *Међународно јавно право*, Службени гласник, Београд, 2012, стр. 792-821.

13) Аврамов С., Крећа М. *Међународно јавно право*, Правни факултет, Београд, 2008, стр. 87-94, или само субјекти међународног правног поретка су способни да буду носиоци права и обавеза, види о томе Костић С. *Међународни односи и међународно право*, Загреб, 1966, стр. 298-399.

договора од 21. фебруара 2014. који је закључен уз учешће представника ЕУ, не испуњавају ниједан од ових услова које захтева међународно право.

Такође, за признање саме владе у Кијеву која је на власт дошла путем револуције 21. фебруара 2014. се у међународном праву тражи да поседује стабилну државну организацију и могућност да обезбеди извршење међународних уговорних обавеза. Власти у Кијеву не испуњавају ни та два услова за признање њихове владе. Дакле, украјинска држава (и влада) након револуције од 21. фебруара 2014. не испуњавају ниједан услов за међународно признање.

* * *

Мирно отцепљење Крима од Украјине и припајање Руској Федерацији у марту 2014. године је проузроковано револуцијом у Кијеву. Тачније, непоштовање договора постигнутог у Кијеву од 21. фебруара између власти, опозиције и министара ЕУ и укидање руског језика у револуционарној Ради, довело је до усвајања Декларације о независности Крима у марту 2014. године, а затим и до референдума и мирног присједињења полуострва РФ. У том контексту, у преамбули Декларације о независности Крима је садржано позивање на саветодавно мишљење Међународног суда правде о проглашењу независности такозваног Косова. У преамбули Декларације се истиче да проглашење независности “не противречи међународном праву”. Исти правни аргумент је употребио и председник РФ приликом потписивања документа о присједињењу Крима у Кремљу. Ипак, правно тумачење показује да су се РФ и Аутономна Република Крим позвали само на један део саветодавног мишљења МСП и то на онај који истиче универзалну важност принципа самоопредељења. Други, конкретнији, део саветодавног мишљења МСП који отворено негира чињеницу да Резолуција 1244 гарантује суверенитет Србије на Косову, РФ и Аутономна Република Крим никада нису прихватили. На такав закључак указује чињеница да руски судија Леонид Скотников није гласао за саветодавно мишљење МСП из 2010. управо због прекорачења надлежности МСП у односу на СБ УН (када се ради о поштовању Резолуције 1244). Он то јасно и прецизно наводи и у свом издвојеном мишљењу.

Такође, РФ никада није подржала иницијативе САД и ЕУ да се укине или занемари Резолуција СБ УН 1244.

Зато се може тврдити да РФ, ни након марта 2014. и присједињења Крима, не подржава независност Косова. У контексту међународног јавног права и поређења Крима и Косова, то је без сумње, једино исправно тумачење. Случајеви Крима и Косова имају више разлике него сличности. На Криму је у марту 2014. проведен на целој територији демократски референдум. Никаквих оружаних сукоба или агресије није било на територији полуострва. Са друге стране, НАТО је извршио агресију на СРЈ и њену јужну покрајину КиМ. Такође, када је проглашена независност 2008. године није јој претходио демократски референдум као на Криму. У такозваној скупштини Косова те 2008. није било легално изабраних представника Срба. Ту дистинкцију између Крима и Косова као и прецизно уочавање правних и квазиправних елемената у саветодавном мишљењу МСП 2010., садржи и несумњиво руски став из 2014. поводом присједињења Крима РФ.

ЛИТЕРАТУРА

- Аврамов С., Крећа М., *Међународно јавно право*, Правни факултет, Београд, 2008.
- Кнежевић М., *Изневерена држава*, Институт за политичке студије, Београд, 2007.
- Костић С., *Међународни односи и међународно право*, Школска књига, Загреб, 1966.
- Крећа М., *Међународно јавно право*, Правни факултет, Београд, 2013.
- Крећа М., Пауновић М., *Практикум за међународно јавно право*, Досије, Београд, 2002.
- Кривокапић Б. *Енциклопедијски речник међународног права и међународних односа*, Службени гласник, Београд, 2010.
- Панајотис Г. Харитос „Статус Косова и Метохије према међународном праву“, *Косово и Метохија: прошлост, садашњост, будућност*. Зборник радова са међународног симпозијума одржаног у Београду од 16.-18. марта 2006 године, уредник Коста Михаиловић, САНУ, Београд, 2007.
- Стојановић Р., *Србија пред Међународним судом правде, Књига 1: Одбрана*, „Филип Вишњић“, Београд, 2007.
- Стојановић Р., *Србија пред Међународним судом правде, Књига 2: Пресуда*, „Филип Вишњић“, Београд, 2007.

- Царић С., *Саветодавна мишљења у међународном правосуђу*, Службени гласник, Београд, 2009.

Dejan Mirovic

COMPARISON OF CRIMEA AND KOSOVO IN THE CONTEXT OF PUBLIC INTERNATIONAL LAW

Resume

Peaceful secession of the Crimea from Ukraine and joining the Russian Federation in March of 2014. years has caused by revolution in Kiev. In this context, the preamble of the Declaration of Independence of the Crimea contained references to the advisory opinion of the International Court of Justice on the so-called Kosovo's declaration of independence. The same legal argument is used and the RF President in signing the document on-unification of the Crimea in the Kremlin. However, the legal interpretation shows that the RF and the Autonomous Republic of Crimea called only one part of the advisory opinion of the ICJ and the one that highlights the universal importance of the principle of self-determination. Other, more specifically, of the advisory opinion of the ICJ, which openly denies the fact that Resolution 1244 guarantees the sovereignty of Serbia in Kosovo, RF and the Autonomous Republic of Crimea never accepted. This conclusion is supported by the fact that the Russian judge Leonid Skotnikov didn't vote for the ICJ advisory opinion from 2010. because of exceeding the jurisdiction of the ICJ in relation to the UN Security Council (when it comes to respect Resolution 1244). He clearly and accurately states in his dissenting opinion. Moreover, RF never supported the initiatives the U.S. and EU to abolish or ignore the UNSC Resolution 1244 (The best example of such behavior western states from the Brussels Agreement of April 2014). Therefore, it can be argued that the RF even after reunification of March 2014 to the Crimea, does not support the independence of Kosovo. In the context of public international law and a comparison of the Crimea and Kosovo, it is without doubt, the only correct interpretation. Cases of Crimea and Kosovo have more differences than similarities. In the Crimea in March of 2014. implemented throughout the territory of a democratic referendum. There was no armed conflict or aggression was in the territory of the peninsula. On the other hand, NATO has committed aggression against Yugo-

slavia and its southern province of Kosovo and Metohija. Also, when independence was declared 2008th it was not preceded by a democratic referendum, as it`s case in the Crimea. The so-called Assembly of Kosovo and the 2008th was not legally elected representatives of the Serbs.

Keywords: International Court of Justice, Resolution 1244, the Declaration of Independence of the Crimea, Kosovo and Metohija.